

dre end 175 Postbude. Jeg mener, at denne Løn er for lav.

Men gaa vi nu fra Postbudene til Kontorarbejderne, Assistenterne og Ekspedienterne, træffe vi Forhold, som se endnu mere skrigende ud. For at blive ansat i Postvæsenets Tjeneste fordres, at vedkommende har taget, hvad man med et populært Navn kalder den store Præliminæreksamen. Som Regel bliver han antagen i Postvæsenets Tjeneste i en Alder af ca. 17 Aar, og den Løn, der saa bydes ham for et Arbejde af meget anstrengende Natur og i en Udstrækning af mindst 8 Timer daglig, vil være 10 Kr. om Maaneden at begynde med. I Løbet af 7 Aar stiger hans Lønning aarlig med 10 Kr. om Maanedes, saaledes at han altsaa efter 7 Aars Tjeneste, naar han har naaet en Alder af 24 Aar, er kommen op paa den svimlende Løn af 70 Kr. om Maanedes, hvilket giver 840 Kr. om Aaret. Inden han naar 24 Aar, vil han være ganske ude af Stand til selv at føde og klæde sig. Hvis han ikke har Forældre, paarørende eller Velyndere, som ere i Stand til at yde ham Livets Ophold, udretter han Statens Arbejde — paa en fyldestgørende Maade, maa man antage, ellers vilde han jo blive bortvist — uden at tjene sit Ophold, som han kunde ved at losse eller lade et Skib, slaa Sten paa Landevejen eller bære Kalk til en Bygning. Naar han gaar fra den løse Assistenttjeneste over til at faa fast Ansættelse, vil han faa en Løn af 900 eller 1,000 Kr., eftersom det er i Provinserne eller her. Naar vi se paa hans senere Livsløb, saa kunne vi træffe ham efter 16 Aars Tjeneste i 33 Aars Alderen med en Gage af 1,200 Kr., efter en Tjenestetid af 21 Aar, naar han er 38 Aar gammel, har han naaet 1,450 Kr., og har han staaet 26 Aar i Postvæsenets Tjeneste og er 43 Aar gammel, har han opnaaet en Gage af en saa svimlende Højde som 1,800 Kr. Jeg mener, at det er ikke muligt for Embedsmænd at eksistere med disse Gager, og jeg kender ad privat Vej Mennesker, som med den største Økonomiseren, Arbejdsomhed, Nøjsomhed og Tarvelighed næsten umulig kunne slaa sig igennem i denne Stilling, naar de da ikke ved et Tilfælde have Adgang til godt lønnet Privatarbejde. Og vanskeligst er det selvfølgelig, naar vedkommende gifter sig, og der kommer Børn. Jeg maa tillige erindre om, at det er vanskelig for disse Folk at faa Ekstraarbejde, dels forflyttes de, dels er det overhovedet vanskeligt at faa Ekstraarbejde, og det er vanskeligt at opnaa saadant paa de for ved-

kommende passende Tider, idet Postfunktionærerne skulle udføre deres Arbejde paa alle Tider af Døgnet og derfor ikke kunne paatage sig Ekstraarbejde paa nogen bestemt Tid. Der blev sagt om de gamle Mennesker, der faa Alderdomsunderstøttelse, at de have ikke mange Fornødenheder, men jeg skal love for, at de unge Mennesker, der sendes ud i Livet og faa en Løn af 10 Kr. om Maanedes, selv om de havde mange Fornødenheder, nok skulle blive vænnede af med at tilfredsstille dem. Postmanden skal nok lære at økonomisere, naar han faar en saa forfærdelig sløj Løn, eller han kommer til som Følge af denne lave Løn at gøre Gæld.

Der eksisterer jo noget, som hedder Postassistenternes Spare- og Laanekasse, men man maa lægge Trykket paa det sidste, thi det er fremfor alt en Laanekasse. Her i Kjøbenhavn har Postfunktionærernes Laanekasse et betydeligt Beløb til sin Raadighed, nemlig en Kapital af ca. 40,000 Kr., men det er næsten umuligt at faa Laan alligevel; thi alle Billetter ere udsolgte, alle Laan ere optagne, og naar en Postfunktionær har tilbagebetalt en Trediedel eller en Fjerdedel af sit Laan, kan han ikke blive ved længere, saa maa han søge at faa Laanet suppleret igen til dets oprindelige Beløb og begynde forfra at betale af derpaa, akkurat ligesom de Herrer Landbrugere vide, at naar de have bragt Kreditforeningslaanet en Del ned, maa de tage Tillægslaan. Dette fører for Funktionærerne til en økonomisk Ruin enten ved, at de omkomme af Mangel, eller ved, at de forgrube sig paa betroede Midler.

Vort Postvæsen er jo særdeles velanskrevet og populært; i hele Danmark er der vist ingen af Administrationens Grené, der er saa populær, men der er vist heller ingen, hvis Funktionærer sidde i saa økonomisk slette Kaar, og som faa Pengebeløb af svimlende Højde under deres Hænder. Deres Stilling er altsaa baade anstrengende, i høj Grad betroet og slet lønnet. Intet Under derfor, at man i de senere Aar oftere have set, at de ere bukkede under for Fristelsen og have laant en Del af Kassen, idet de betragtede den som en Slags ekstraordinær Laanekasse, men selvfølgelig have de lige saa lidt kunnet betale dette Laan tilbage som de tidligere Laan af deres ordinære Spare- og Laanekasse, og saa kom Ulykken over dem.

Man siger, der i Øjeblikket sidder, jeg ved ikke hvor mange, i vore dertil indrettede Strafanstalter, men man siger, at der